

Domstolens dom (Femte Afdeling) af 19. januar 2012 — Suiker Unie GmbH — Zuckerfabrik Anklam mod Hauptzollamt Hamburg-Jonas (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Finanzgericht Hamburg — Tyskland)

(Sag C-392/10) ⁽¹⁾

(Forordning (EF) nr. 800/1999 — artikel 15, stk. 1 og 3 — landbrugsprodukter — ordningen for eksportrestitutioner — differentieret eksportrestitution — betingelser for ydelse — indførsel af varer i bestemmelsestredjelandet — betaling af importafgifter)

(2012/C 73/05)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Finanzgericht Hamburg

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Suiker Unie GmbH — Zuckerfabrik Anklam

Sagsøgt: Hauptzollamt Hamburg-Jonas

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Finanzgericht Hamburg — fortolkning af artikel 15, stk. 1 og 3, i Kommissionens forordning (EF) nr. 800/1999 af 15. april 1999 om fælles gennemførelsesbestemmelser for eksportrestitutioner for landbrugsprodukter (EFT L 102, s. 11) og af artikel 24 i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 302, s. 1) — produkt udført fra en medlemsstat til et tredjeland med henblik på væsentlig forarbejdning under proceduren for aktiv forædling uden pålæggelse af importtold — udførsel til et andet tredjeland af det produkt, der er fremkommet ved denne forarbejdning — betingelser for tildeling af differentieret eksportrestitution — krav om at lade produktet overgå til fri omsætning i bestemmelsestredjelandet med betaling af importtold?

Konklusion

Artikel 15, stk. 1 og 3, i Kommissionens forordning (EF) nr. 800/1999 af 15. april 1999 om fælles gennemførelsesbestemmelser for eksportrestitutioner for landbrugsprodukter, som ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 444/2003 af 11. marts 2003, skal fortolkes således, at betingelsen for at opnå en differentieret restitution i henhold til denne bestemmelse — nemlig at toldformaliteterne ved indførsel er blevet opfyldt — ikke er opfyldt, når produktet i bestemmelsestredjelandet, efter overgang til en procedure med aktiv forædling uden opkrævning af importtold, har undergået en »væsentlig bearbejdning eller forarbejdning« som omhandlet i artikel 24 i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks, og det produkt, der fremkommer ved denne bearbejdning eller forarbejdning, udføres til et tredjeland.

⁽¹⁾ EUT C 288 af 23.10.2010.

Domstolens dom (Anden Afdeling) af 26. januar 2012 — Bianca Küçük mod Land Nordrhein-Westfalen (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesarbeitsgericht — Tyskland)

(Sag C-586/10) ⁽¹⁾

(Socialpolitik — direktiv 1999/70/EF — § 5, stk. 1, litra a), i rammeaftalen om tidsbegrænset ansættelse — flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter — objektive omstændigheder, der kan begrunde fornyelse af sådanne kontrakter — national lovgivning, der tillader anvendelse af tidsbegrænsede kontrakter ved midlertidig vikaransættelse — konstant eller tilbagevendende vikarbehov — hensyntagen til samtlige omstændigheder omkring fornyelse af på hinanden følgende tidsbegrænsede kontrakter)

(2012/C 73/06)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesarbeitsgericht

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Bianca Küçük

Sagsøgt: Land Nordrhein-Westfalen

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Bundesarbeitsgericht — fortolkning af artikel 5, stk. 1, i rammeaftalen om tidsbegrænset ansættelse af 18. marts 1999, som er indeholdt i bilaget til Rådets direktiv 1999/70/EF af 28. juni 1999 vedrørende rammeaftalen om tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP (EFT L 175, s. 43) — national lovgivning, hvorefter ansættelse af en vikar for en anden arbejdstager kan udgøre en objektiv begrundelse for at tidsbegrænse en ansættelseskontrakt — begrebet »objektiv begrundelse« for gentagne tidsbegrænsede kontrakter

Konklusion

§ 5, stk. 1, litra a), i rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, indgået den 18. marts 1999, som findes i bilaget til Rådets direktiv 1999/70/EF af 28. juni 1999 om rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP, skal fortolkes således, at et midlertidigt vikarbehov, hvorom der er fastsat bestemmelse i en national lov som den lov, der er genstand for hovedsagen, i princippet kan udgøre en objektiv omstændighed i den forstand, hvori begrebet er anvendt i den pågældende bestemmelse i rammeaftalen. Den omstændighed alene, at arbejdsgiveren er nødt til at gøre brug af tilbagevendende eller endog konstant midlertidig vikaransættelse, og at dette behov også ville kunne dækkes gennem ansættelse af arbejdstagere i henhold til tidsbegrænsede kontrakter, indebærer ikke, at der ikke foreligger en objektiv omstændighed i den